

6
Рад би ја јасіребом илавато в блакиті,
тратков зеленоју пратисъ з земли,
филеју бурхато о мамі розбиті,
муралоју пратисъ в верінім тені!

Вмерти, з нитва розмисли сва на волю,
в ризні землиці спогити вг сні,
шгод не чутъ в серці некулого болгу,
людьскої мукі не барити шкрізь! 3/IV 1881

XII

Весняніји нісні,
весняніји сні,
чом так безудішні,
безвідрадрі ви?

Чи дива вас не маје
жівні в лісах,
чи дива вас не чаје
сонце в небесах?

Чи дива вас весела
квітка не цвіте,
шго мисъ в боі села,
людькіи біль зрине?

Ох, шибі зідрови,
чудній сонце в світ,
мисъ шитва-любоби
в людькіих серцях нит.

Отісно пшурва мене,
галир, шіва, Крик....
тільки бігній мене
з голоду мушник.

Цвіти серце поља
долом і гороб....
тільки то мај невалва
се народну кров.

Крашме бо два ноги
расивати, бат,
про красу природи,
ніж про людькіи шлаг.

Але не два ноги
се шивају ја,
то ј шина виходитъ
нісенька моја. 13/IV 1882

7
XIII

Велно, шго за чудо ти
творимъ в мојіи груди?
Чи твій поклик з мертвоти
ј серце к живні будитъ?

Огора шиб мов Лазар ја
в горва голубині —
ох, јаким нова горва
мні заблела нити?

Чудній звук мја зве Кудсь,
кличе — туі то — ген то:
„Встані, шрокимька, шробудсь!“
Vivere memento!

Дітре темні, брате мій,
чи твоја се мова?
Чи на гірці, на скальній
так шудитъ зідрова?

Тратко, чи се моне ти
біішно так шетала,
шго с нід крили мертвоти
жив на шітло витала?

Чи се моне шемрит твій
річко, шітна ленто,
жив мій шиток і жаліи?...
Vivere memento!

Вудди гуду шудіи глас,
шудіи к шитва шочушї...
Велно, вітре, шублїу вас,
горі, рікїи, туі!

Муде, муде! ја ваш брат,
ја два вас рад шити,
серцва свого шробїу рад
ваше горе шити!

А шго кров не моне шитъ,
шашмо ошенто!
Мисъ боротисъ шачитъ — шитъ!
Vivere memento! 14/X 1883